Рік III. Львів, 14. квітня 1929. Porto zapłacone ryczałtem. Ч. 15

ПРАВДА

Виходить що тижня.
Адреса Редакції і Адм.. „ПРАВДА“ Львів, вул. Кльоновича ч. 8. II. пов. Телефон 4—48,

ПЕРЕДПЛАТА
в краю: Річно 10 зол. Піврічно 5 зол. Чвертьрічно 2 зол. 50 сот. Місячно 1 зол
За кордоном: Річно 2 амер. доляри або їх рівновартість.
Поодинокe число коштує 20 сот.

Приняття дипльоматів у Ватикані

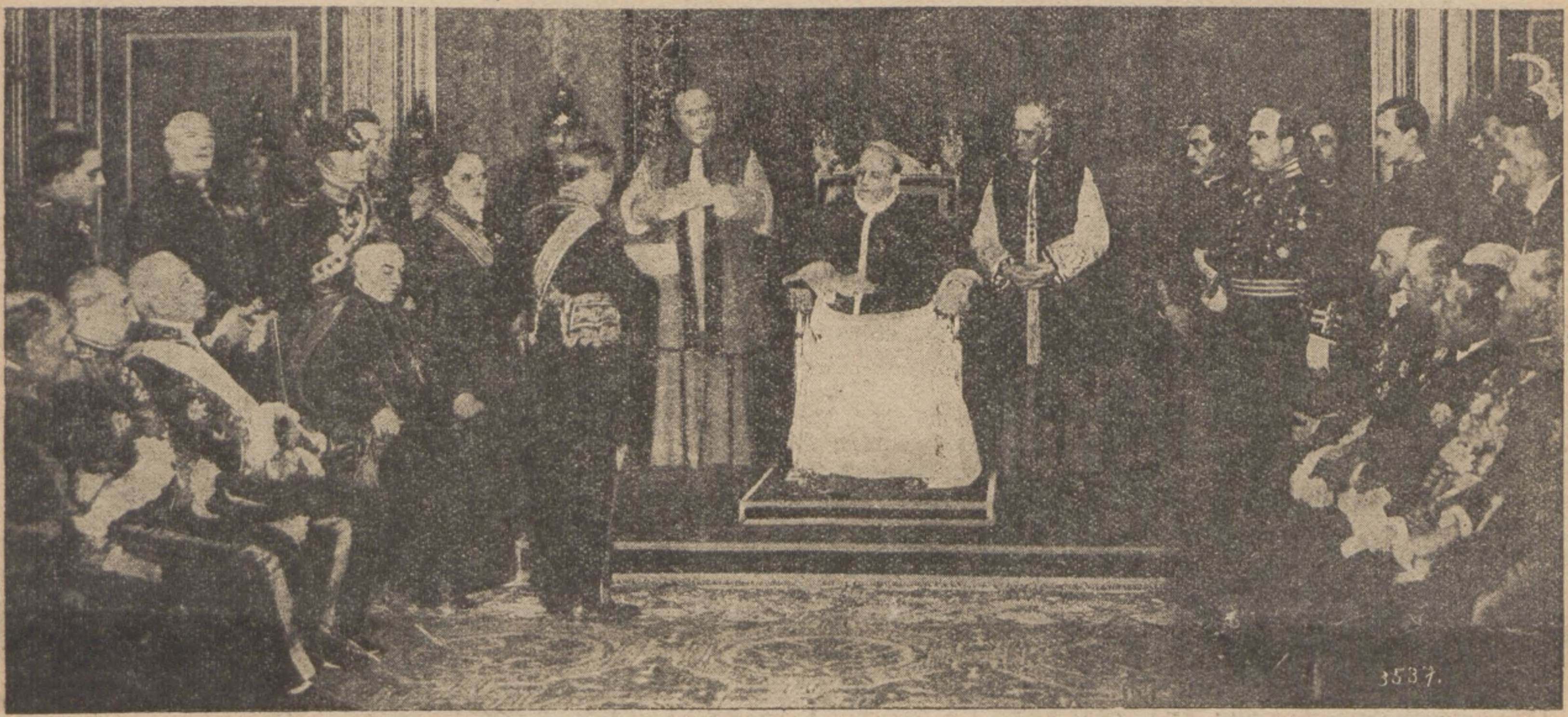

У Ватикані, по заключенню договору з італійським урядом Св. Отець Пій XI. приняв у себе представників усіх держав, які є в дипльоматичних зносинах із Апостольською Столицею. На образку бачимо отсе перше приняття в Ватикані.

Вовк у селі серед білого дня

Чималий шум викликав вовк своєю гостиною в селі Галичанові, коло Городка Ягайл., до якого завитав дня 6. квітня с. р. о год. 10 перед полуднем. Один вовчисько поставив на ноги ціле село: попереду бігли хлопи з вилами, ціпами та сокирами і гнали вовка, за ними жінки з коцюбами, ожогами та мотиками, а позаду дівчата і діти. Усе село гнало серед страшного вереску та крику і хоч кілька кільометрів вовка супроводжали, то таки його не здігнали: вовк утік в напрямі села Тучап.

——о——

Арештування комуністів

На днях поліція перевела у Львові ряд ревізій та арештувань серед комуністів зпід фірми „Комуністичної Партії Західної України“. Арештовано кілька осіб. Цікаве те, що арештовані — самі Жиди, студенти польських университетів. Поліція забрала в них много аґітаційних письм та спору суму долярів на більшовицьку аґітацію в Галичині. Ось вам і доказ: хто такий підготовляє ґрунт під славний більшовицький „рай“ на Західній Україні — та яким панам служать всякі сельроби та уппісти!

——о——

Америка вмішається в мехіканську війну

Наслідком крівавих боїв між повстанцями й урядовими військами, стала загрожена південна гранична полоса Злучених Держав. Бували випадки, що поодинокі сутички мали місце на американськім боці та воєнні мехіканські літаки перелітали понад мехіканською територією. Тому американська військова влада вислала 18 воєнних літаків на оборону своєї границі, на якій стоять у поготівлю американські війська. В американськім воєннім департаменті виготовлено плян, вислати до Мехіка 10 тисяч війська для охорони погранича.

Нова українська партія

Також українські націоналісти хочуть ділити землю забездурно.

Зміст: Союз Українських Націоналістів — Які є наші „ліві“ й „праві“ партії політичні? — Що треба розуміти під „демаґоґічним“ кличем наших партій: „Земля без викупу“? — Хто дістане землю „забездурно“ від наших партій? — „Відділення церкви від держави“ і що під сим кличем криється? — Чи принесе яку користь Україні нова партія?

До величезного числа українських партій прибуває ще одна партія. Недавно відбувся в чеській столиці Празі конґрес (великий зїзд) українських націоналістів, що основали нову партію: Союз Українських Націоналістів.

Яка безпросвітна доля нашого народу через безнастанні партійні гризні, то одначе ми всеж таки радо повиталиб кожну нову українську політичну партію, колиб вона у своїй програмі і в своїх кличах зірвала з пануючою в нашім партійнім життю неправдою і демаґоґією. Бо хоч і богато в нас ріжних партій і відтінків (є їх мабуть уже кільканайцять), то на жаль мусимо ствердити, що нема ніодної такої політичної партії, до котрої спокійно й по своїй совісти міґби належати віруючий

християнин Українець. Всі істнуючі теперь українські політичні партії мають у своїй програмі такі кличі, які не годяться з наукою Христової Церкви.

„Ліві“ українські партії намагаються вирвати з сердець своїх приклонників віру в Бога. Вони нищать моральність, розривають подружні і родинні звязки, підбурюють до взаїмної боротьби й ненависти одні кляси проти других (селян і робітників проти інтеліґенції й промисловців), словом руйнують єдність народу. На жаль не багато ліпші українські „праві“ партії, до котрих треба зачисляти також і найновішу партію „Союз Українських Націоналістів“, що з „нації“ роблять собі ідола (божка) й хочуть, щоб тому божкови служила також і Церква. Коли уважніше придивимося і розглянемо програми сих наших „правих“ партій — то побачимо, що вони мало чим ріжняться від наших „лівих“.

І так наприклад до вже істнуючої одної „правої“ української партії прилучається отсе друга, яка також у своїй програмі кидає клич: „Земля без викупу“, отже зовсім таксамо, як це голосять ріжні наші „сельхроби“ і радикальні краснобаї. Бо справді, що се означає „земля без викупу“?

Всі наші „політики“ так думають: Коли в тебе більше землі як нпр. 25 морґів, то тобі треба ту землю відобрати забездурно й віддати її „бідному“ народови. Ясно, що се є звичайна грабіж, яку жадні гарні слова про соціялізми й націоналізми не скриють. Виходить таке, що ти, мовляв, хлопе, приступай до нашої партії, а ми тобі за те зрабованої земельки дамо, щоб було в тебе подостатком.

Найпростійший селянин на селі знає, що замало й то таки цілком замало усеї панської земельки, щоб нею могти обділити всіх потребуючих і голодних на землі хліборобів. Ледви що десятого безземельного і малоземельного можнаб обділити сконфіскованою панською і „попівською“ землею. І кождий знає, що це не є добрий спосіб, щоб зарадити лиху в нашім селі.

Бо, припустім, що колиб навіть нині обділив всіх хліборобів землею менш більш рівно — то за кільканайцять а навіть кілька літ, знова булиб і безземельні (лихі господарі, що одержану землю прогайнувалиб) і багатоземельні (себто ті добрі господарі, що ощадністю й працею збільшилиб своє поле). І тоді хіба требаб знова наново ділити землю „без викупу“, щоб не було „кривди“ безземельним!

Але наші „димаґоґічні“ політики тільки й про се дбають, щоб незрячим нашим людям пускати блахмана в очі і їх в той спосіб заманювати до своєї партії.

Такою „димаґоґічною“ партією є отже і нова „права“ українська партія „Союз Українських Націоналістів“, що хоче брати землю „без викупу“ і ділити її відтак забездурно.

Але крім сеї „димаґоґії“ нова „права“ українська партія голосить т. зв. ліберальний і протихристіянський клич „відділення Церкви від держави“. Домагання „відділення церкви від держави“ виглядає на перший погляд дуже невинно. Знаємо чейже, що в богатьох краях, як нпр. в Америці або у Франції, Церква дійсно відділена від держави, і що такий розділ подекуди навіть дуже корисний для Церкви. Але не про користь для Церкви ходить нашим „політикам“ з „Союзу Українських Націоналістів“, коли вони повторюють сей клич.

Їх бажанням є позбавити Церкву духового впливу на державу і її громадян. Релігію вони вважають за „приватну річ“ кождого чоловіка. Се в практиці рівнозначне з усуненням релігії з державних шкіл і з публичного життя. Інакшими словами, ті „політики“ хочуть з часом допровадити в нас до того самого, до чого „розділ Церкви від держави“ допровадив в Мехіку, де панує безлад і страшна руїна.

Не принесе ся нова „партія“ ніякої користи українському народови, а навпаки поглибить ще тільки сю страшну пропасть „партійницьку“, що грозить загибіллю Українській Землі.

——o——

Зі світа

Землетрус в Австрії.

В австрійській місцевости Швадор дався чути в перший день В. Свят землетрус, який повторився два рази. З причини землетрусу зарисувалося кілька домів. Землетрус викликав великий переполох серед місцевого населення.

Розстріл б. еспанського премієра.

З Мадриту доносять про розстріляння б. еспанського премієра Ґерра. Еспанські власти арештували його в час останніх подій в Валенції, та тепер розстріляли його за участь в революції. Делеґація еспанських старшин удалася до короля, щоби запротестувати проти розстрілу б. премієра Ґерра.

Небуденний випадок.

В німецькім містечку Лянґшайд святкував коршмар Фоґель з жінкою своє золоте весілля. Їх добрі сусіди хотіли зробити їм несподіванку й запросили оркестру пожарної сторожі під їх вікна. Ювилятка, старушка схвильована нежданими згуками вмерла від удару серця, а її муж з розпуки помер день після неї.

Дві тисячі бандитів військо вирізало.

Віденські часописи доносять з Пекіну, що банда зложена з двох тисяч бандитів-волоцюг напала на місточко Тонпо. Напасники напали на місто підчас неприсутности військового ґарнізону й зрабу-

К. М. ТИМОЧКО.

В мехіканській тюрмі

(Нарис).

Ніч чорна, як асфальтові вулиці великого міста, розгорнула свої рамена над гордими мурами мехіканської країни. Наче чорна рабиня пригортає вона до своїх грудей широкі поля цукрової тростини й чорною долонею гладить зморщене чоло великого моря.

Важким сном спить Мехіко. Глуха тишина царить над ним. Лиш денеде чути сухий тріскіт бензинового мотору. Час до часу блисне жовтим проміням переїзджаюче авто. І знова тихо й глухо. Мехіко спить.

В глибоких тінях тропікальних дерев камяним сном заснула червена тюрма, що наче тигр причаїлась в гущавині ночі віссавшись твердими кіхтями до сирої землі. — Спить тюрма. Сплять твердо мури високі, грубим кожухом моху окутані й ворота тверді залізом чорним закуті — заснули.

Під сірою стіною, що немов позіхає закратованими отворами вікон, снується щось, неначе дух або тінь. Не дух це ані тінь пересувається там а чорна стать жовніра, що сторожить.

Тяжко й твердо заснула тюрма й вязні поснули глибоко, втомлені безділлям, в задиханих порохом і потом тюремних келіях.

Лиш в одній келії не може заснути молодий вязень. Це на смерть засуджений вірний син католицької церкви Марольо. Глядить він чорними очима, в яких ще вогонь палахкотить, у темну далечінь чорної ночі.

Глянув на годинник — до півночі йде... Ще кілька годин тут — а потім прийме його — там — Христос Цар.

— — — — — — — — — — — —

Сидить на тюремній прічі вязень молодий. Опер лікті об тверде поруча ліжка й голову поклав на долоні, затоплений в думах важких. А думи, мов чорний дим і густі пари кипучої води над високими димарями фабрик, знімаються над ним.

Тихо. Вязень мріє на яві. Образи, мов на кіновім екрані, перекочуються перед далекозорими очами його душі...

... Була ніч тиха спокійна. Далеко за містом у глухому лісі, вірні молилися разом. Много уст в надземськім захваті шептало тихо молитви. Принимали святі Тайни, слухали наук. Серця їх дрожали, мов ніжні листки, в тихій молитві й шукали помочі й розради — там на висотах. Вірні молились. А він стояв на краю ліса з братом і сторожив. Нараз блиск електричних лямпок, юрба поліціянтів, свист, сиґнали. Були окружені. Хтось зрадив. Він післав брата, щоби випровадив скоро з ліса вірних. Сам остав на місці. Ждав хвильку... потім сміло пішов на стрічу наближаючихся жовнірів. Вони окружили його. Задержалися при ньому кілька хвиль. Вірні тимчасом розбіглися по лісі. Були вратовані. Його задержали, всадили в тюрму.

Засудили на розстріл. Завтра виконають присуд.

Темно. Червоні вогні прорізують золотими кіхтями широкі поля неба. Хмари розгортаються по небозводі. Від моря несеться грохіт громів. Повітря пересичене парою. Надходить буря.

Вязень вслухується у розхвильований стогін таємної природи.

І чує він голос дивно-таємний, хоч не бачить нікого:

— Вязню, мученику за святу справу — тяжкі муки ще переживатимеш. Наближаються вже послідні хвилі твого життя. Зірка твоя на блакитному

вали його. Нагло однак військо вернуло, окружило місто й уставивши машинові кріси на всіх рогах вулиць розпочало страшну різню. Кількох лише волоцюг успіло втечи. Людність міста напала рівнож на бандитів. Як розказують тамошні місіонарі, причиною того рода грабунків є голодова катастрофа в Китаю.

Найшли скарб.

Діти, що бавилися в однім опущенім монастирі над Волгою, відкрили закритий тайний прохід, який вів до малої камяної комірчини. В тій комірці були золоті ікони, гроші та дорогоцінности вартости кількох міліонів рублів. Совітський уряд радо забрав цей скарб до своєї каси.

Землетрус в Італії

Італійські часописи повідомляють, що північну й полудневу Італію навістив сильний землетрус, який повтарявся кілька разів.

Президент Гінденбурґ хорий.

Повідомляють із Берліна, що президент Німеччини Гінденбурґ перейшовши ґрипу, тяжко занепав на здоровлю.

Катастрофа в копальні.

На Шлеську, в копальні вугля „Гільдебранд“ мала місце велика катастрофа. Завалився один підземний коритар. Трох шахтарів уратовано, а трьох згинуло.

Харківський катедральний собор — під радіостацію.

В середу, дня 3. квітня харківська радіостація передала новину, якою апелює до „товаришів червоноармійців“ о підтримання домагань „Союза безбожників“ в справі закриття Харківського Катедрального Собору та передачі його під радіостацію. Це домагання безбожників (передавали з Харкова) підтримують робітники й товариші-учителі, а як до них приєднаються ще й „товариші-жовніри“, то „радвлада“ закриє вже 355-ту церкву.

Страшна залізнича катастрофа.

На стацію Бобок, у Румунії, заїхав поїзд з нормальною скорістю. Нагло перевернувся вантажний віз і один ваґон 3-ої кляси. За ними переверталися всі інші ваґони та розторощувались. Гора румовищ була покрита великою масою мяса. Було чути крики, зойки та стогін. В ночі прибули помічні поїзди й почалася рятункова акція. Причиною катастрофи було зле наставлення стрілки зворотниці. Стрілочник Таркану і його помічник зникли без сліду тому, що завинили катастрофу. Зпід румовищ витягнено дотепер 27 трупів і перевезено до лічниці 100 ранених. Докладного числа убитих не можна ще ствердити, бо військо, яке очищує лінію, не покінчило ще своєї праці. На місці катастрофи відбувалися надзвичайно зворушуючі сцени, коли жінки розпізнавали своїх мужів, батьки синів. Багато було таких, що не могли пізнати своїх рідних. На місце катастрофи приїхав міністр залізниць Алевра.

Повінь на Кримі.

В Севастополі вода залила залізничий двірець, в наслідок чого, рух поїздів здержаний. Ціле урядження портове й кілька фабрик у Ростові над Доном повінь змела з лиця землі.

До бігуна в підводній лодці.

З Ню Йорку доносять, що сотник Вількінс постановив вирушити до північного бігуна в підводній лодці. Експедиція має зорґанізуватися в липні ц. р.

Випадок підчас перегонів.

Підчас мотоциклевих змагань в Анґелюм під Парижем, змагун Ґіяр виїхав на барієру і розтріскавши її влетів між видців. Одна особа вбита, пять бореться зі смертю.

Страшна буря.

Над північною Америкою пройшла величезна буря, котрої жертвою впало 11 осіб. Шкоди сягають кількох міліонів долярів.

Пожежа церкви.

Одну з найкращих церков в Неаполі, Санта Марія Нуова цілковито знищила пожежа. Знищена каплиця св. гробу з дорогоцінними орнаментами, як рівнож ряд образів італійських мистців.

Польща ратифікувала протокол Літвінова.

Представник Польщі в Москві Зелезінські вручив дотичним радянським властям ратифікаційний документ в справі т. зв. протоколу Літвінова. Заразом польський представник зложив такий ратифікаційний документ в імені румунського уряду. Протокол про зложення цих документів підписав польський представник Зелезінські в імені Польщі і Румунії та Літвінов, як представник радянського уряду. З хвилею зложення цих документів протокол Літвінова входить негайно в життя.

Розбиття корабля.

Внаслідок зудару з анґлійським судном, корабель „Сейлям“ розбився й почав тонути. Пасажирі врятувалися, корабель допроваджено до порту в Бордо.

„Нищать“ Троцького.

З Москви доносять, що від 1-го травня всі вулиці, алеї, клюби й т. д., котрі носять прізвище Троцького мусять змінити свою назву.

Виселюють українських селян.

В Совітах виготовлено великий плян внутрішнього переселення з районів перелюднення до слабо заселених областей.

небі вже догоряє. Ще хвиля, ще хвилька а відірветься вона від золотистого небосклону й полине в чарівні простори далекого засвіту. Послідне проміння сонця вже попрощалося з тобою. В останнє глядиш на перепоєну болем землю. Не почуєш вже більше солодких пахощів піль, сонного журчання потічка, ані таємної музики хвилястого моря.

— Слухай! Там плач — це мама, рідні твої плачуть так за тобою і ліс також вмивається сльозами й земля так глухо стогне й ридає, вона прощає так тебе.

Голос затих. Настала тишина. Далеко лискавки роздирали небо й громи грюкотіли в лісах.

Вязень віддихав глибоко.

Темно й глухо в келії. Північ минула. Жах, немов змія, виповзає з пороху й твердими перстенями болю стискає груди й серце вязня. А зневіра й сумнів поволи й зрадливо вжираються і всмоктуються в його мозок. І здається вязневи, що хтось регочеться над ним:

— Хі-хі-хі!.. Хе-хе-хе... За що ти тут гинеш? За Бога? За релігію? Смійся з того. Ось президент держави дужчий від твойого Бога. Так дужчий, коли безкарно кепкує собі з Нього. — За релігію — кажеш? Ох, ти дурненький... Релігія — цеж фантазія хорих умів. Плюнь на все. Ратуй своє життя, ще не пізно.

Густий дощ зрошував запорошене подвіря тюрми. Густі каплі ударяли в вікна і з дивним шелестом спливали по шибах.

Вязень встав. Уста тремтіли, шептали, молитву.

— Боже скріпи серце моє! Зміцни мою віру... Боже...

І знова почув він голос таємний:

-- Ти згинеш тут, це правда, але кров твоя не проллється на дармо. Вона буде цею силою, що скріпить душі твоїх братів і додасть їм нових сил до боротьби зі злом і неправдою світа цього. Ти смертію своєю порушиш совість тих, що блудять у тьмі й байдужности. Вони зрозуміють твою релігію. А релігія ця, за яку ти сьогодні згинеш відродить їх. Смерть твоя не буде даремна, а видасть овоч.

Вязень, наче пробуджений сухими ударами годинника зі сну, розкрив широко повіки й розглядався здивовано по келії й думав:

— Що це було? Чий це був голос? Що це за ніч така?

— — — — — — — — — — —

Сонце виплило поважно на небозвід. Повітря, очищене нічною бурею дрожало від ріжнобарвного крику пестрих птичок і шовкового шелесту комах. Був ранок такий, який родиться лиш під тропікальним небом.

Вязень сидів.

Потім піднявся з прічі, поволи й тяжко. Дошки затріщали. Втомленим кроком підійшов до вікна. Повітря світанку овіяло його лице ніжним леготом. Сумно й душно було в тюрні — а за решіткою й мурами розносилися пахощі й спів.

Ключ заскреготав у заржавілім великім замку. Двері тяжкі на старих завісах заскрипіли. Двох тюремних сторожів і кількох жовнірів стануло перед утомленим вязнем.

— Прошу з нами, — сказав один, у світськім одязі й вийшли.

А на подвірю вже ждали на нього з набитими крісами жовніри й старшина молодий...

——o——

Той плян дуже важний для нас, Українців, бо Україна — це найбільш перелюднена область Рад. Союзу й пляноване переселення завдасть найболючійші удари Українцям. Виготовлений плян передбачує переселення принайменше 7 міліонів українських селян на далеку Східну Сибір, Туркестан, Кавказ на протязі 10 літ. Чому аж на край Сибіру, чому не в сторону Кубані, Каспійського моря, Дону, Волги, куди перед війною самочинно посувалася українська переселенча хвиля. Відповідь на це питання легко найти. То саме, що каже большевикам кольонізувати південну Україну Жидами, що наказує їм орґанізувати на Україні молдавську та польську республику — те саме піддало в переселенчім пляні призначити міліони українських селян вивезти на далеку чужину. Та хоч який голод терплять українські селянські маси на землю — то мимо того вони не дадуть хитрій Москві вивезти себе з рідньої землі на далеку чужину та кінець-кінців діждуться тої хвилі, коли кольонізована чужинцями земля перейде в їх руки, а переселенча хвиля буде заливати незаселені, сумежні з Україною землі. (Н. Ч.).

Болгарський король подорожує по Европі.

Болгарський король Борис вибрався за кордон на лікування. При цій нагоді має загостити він у німецького президента Гінденбурґа, бельґійського короля Альберта та у чехословацького президента Масарика.

——о——

Дещо з політики

Бюджетова сесія в варшавськім соймі скінчилася. Сойм, мимо натиску урядових чинників, на кінцевих своїх засіданнях счеркнув із ухваленого бюджету багато значних сум, які поодинокі міністерства зокрема, а цілий уряд загалом, уважали конечним удержати в бюджеті на покриття ріжних державних видатків на слідуючий бюджетовий рік.

Отсей крок сойму поглибив ще більше прірву, яка істнує між урядом і теперішним соймом вже від перших його засідань теперішньої каденції.

Сойм не лише відкринув більшість бюджетових домагань уряду, але також рішуче зажадав для себе контролі над державними видатками, до чого на основі конституції має право. Вислідом тої боротьби за забезпечені конституцією права сойму було то, що сойм рішенням своєї більшости поставив перед так званий „Трибунал Стану“ міністра скарбу Чеховича, за те, що він видав із державної каси на видатки уряду понад 800 міліонів більше ніж це було ухвалено соймом. Наслідком того обжалування, міністер Чехович уступив зі свого уряду й відповідатиме за переступлення бюджету перед скликаним на днях у Варшаві „Трибуналом Стану“.

Отсей крок сойму мусів викликати наслідки. Польські часописи вже перед латинськими великодними святами заповідали, що наслідком тертя між урядом і соймом, слідуватимуть велилі зміни як у складі так і в поступованню дотеперішного уряду.

Ось ті заповіджені пресою зміни вже й зачалися. Премєр уряду (перший міністер) Бартель уступив зі свого ста-

НЕБУДЕННА ПРИГОДА

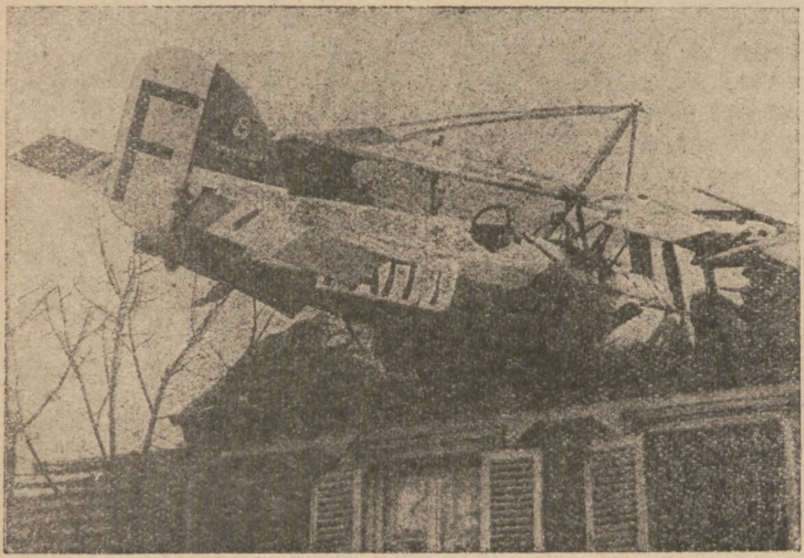

Французький летун Андрей Ляборі летів дуже низько над місцевістю Сен-Мор-ле-Хос. В леті зачіпив крилом літак об дерево й упав на дах одного дому. Образок наш представляє отсю пригоду.

К. К. 10

Св. Апостол Павло

Як Павло з товаришами прибув у Єрусалим зараз зголосився в апостола Петра.

Коли Петро почув, чого прислала їх антіохійська громада християн, каже Павлові:

— Я покищо сам непевний, як воно має бути. Мусите побути довше в Єрусалимі. Скличу Собор і там розглянемо тай вирішимо справу.

— Хай буде й так — каже Павло — підіждемо.

Як Павло з Варнавою в день собору явилися в означеному домі, було вже чимало зібраних у світлиці старших християнських громад. Із апостолів, що ходили з Ісусом Христом був тільки Петро та Яків.

Петро підступив до Павла тай каже:

— Думав я, Павле, над цим, що ми говорили й прийшов укінці до пересвідчення, що твоя правда — не можна силувати поган зберігати Мойсеїв закон, бо з приходом Христа цей закон уже не важний.

— Тішить мене, що й ти цеї думки — каже Павло.

— Однак годі нам казати цим, що виховані в Мойсеєвому законі, що Мойсеїв закон уже не важний, бо непотрібно розворушимо їх, а то й прийде до розколу.

— І не треба їм цього казати. Яж кажу, що не оправдується християнин ділами закону, тільки вірою в Христа. Тож таксамо, як цих, що з поган просвітилися світлом Христовим, не треба силувати виповнювати Мойсеїв закон, так також не треба силувати цих, що з Жидів, не виповнювати його, коли тільки вони вірою просвічені.

Тут підступив до Петра один із старших тай каже:

— Вже всі зібралися. Можна зачинати наради.

— Добре — каже Петро й виступив наперед тай промовив:

— В Імя Господнє зачнемо наради, помолимося Господеві, щоб Дух Святий осяяв нас і щоб рішення наші були згідні з волею Господньою.

І всі голосно відмовили молитву, а по молитві знов говорив Петро:

— Скликали ми вас, мужі брати, щоб нарадитися й вирішити важну справу. Відомо вам, що багато поган приниає Христову віру. Ходить про це, щоб вирішити, чи мають вони придержуватися старого закона, чи ні. Хто має в цій справі сказати слово, нехай говорить.

Тоді стали промовляти насамперед деякі з єресі фарисейської, що ввірували в Христа й говорили, що поган, які ввірували в Христа треба обрізувати тай наказати, щоб зберігали закон Мойсеїв. Довго змагалися. Збивав їх докази й Павло й Варнава.

— Ні мужі брати — говорив Павло — не треба силувати цих, що з поган! Бо, скажіть самі всі тут зібрані, чи ділами закону прийняли ви Духа святого, чи слухаючи проповідю віри тай ці, що подають вам Духа й роблять чудеса між вами, чи ділами закону роблять це, чи проповідю віри.

Всіх очі звернулися на невеликого ростом і хирного тілом Павла, бо грімко лунав його голос і могутньо, а лице в нього одухоте ясністю сяло, зір огнем сипав...

І подумали всі ці, що бачили ще й чули Христа, як ходив ще по землі: „Так промовляв тільки Господь! І напевно це Господь говорить устами його“. —

А Павло говорив:

— І Святе Письмо знаючи наперед, що Бог вірою оправдує поган, благовістило Авраамові: „В тобі благословляться всі народи“. Цим же, хто від віри, ці благословенні з вірним Авраамом, а хто від діл закону ці під клятьбою. Бож писано єсть: „Проклятий, хто не встоїть у книзі закону, щоб робити те“. Аж Христос викупив нас від клятьби закону муками й кровю своєю, ставшися за нас клятьбою, бож написано: „Проклятий усякий, хто висить на дереві“. Викупив нас від клятьби, щоб на поган благословення Авраамове прийшло в Ісусі Христі, щоб вірою прийняли ми обітування

новища, а в слід за тим весь уряд знайшовся на переломі. Перелім цей триватиме доти, доки президент держави не іменує нового премієра і доки сей не уложить нового уряду або не перебудує дотеперішного.

А се справа доволі тяжка. Всі ломлять собі голову: Хто буде новим премєром?

Від його особи залежить склад нового уряду, та те, чи поглиблена за премєрівства Бартля прірва між соймом і урядом вирівнається. Міродатні урядові чинники безперервно нараджуються в тій справі. Вся польська права й ліва преса снує найріжнійші здогади про склад та тактику майбутнього уряду. Одні кажуть, що до керми прийде уряд поміркований, другі предсказують уряд „сильної руки", який остро й рішучо розправиться зі соймом.

Отсей перелім відбивається на всім господарськім життю в краю. Невеселою познакою є те, що вартісь доляра поволи, але постійно підноситься в гору. З 8·88 зл. у приватнім обороті доходить до 9 зл., — хоч пересічно держиться 8·95 зл.

Кінець боротьби між урядом і соймом наступить після всякої правдоподібности дуже скоро. На се вказує остання заява марш. Пілсудского про більшість сойму.

——o——

З церковних справ

Ватикан не може переговорювати з гнобителями католицизму.

В Римі сильне враження викликала остра стаття одного католицького часопису, звернена проти совітів ізза заслання епископа Сливковського та переслідування католицького духовенства. Серед урядових кругів знаходить признання один уступ тої статті, який заперечує всякі поголоски про ведення яких небудь переговорів між Ватиканом і совітами. Совіти пустили були вістку про ведення таких переговорів. Ватиканські круги обурені такою поведінкою совітів. Вони заявляють, що коли совіти заміряють виступити з якимсь предложенням, так мусять вперед змінити свою тактику й заперестати переслідувати релігію.

Італійське військо в Церкві св. Петра в Римі.

Дня 7. квітня с. р. 13 тисяч італійських жовнірів брало участь у торжественній Службі Божій, яка відправилася для них у церкві св. Петра в Римі. По Службі Божій св. Отець уділив жовнірам Свого благословення. Присутність італійського війська в храмі св. Петра є познакою приязних зносин між Ватиканом і італійським урядом.

Папська консисторія.

В Римі ходять вістки, що в другій половині мая с. р. відбудеться в Ватикані приватна папська консисторія. Св. Отець має іменувати на ній нових кардиналів.

Смерть кардинала.

В Римі помер кардинал Люціді.

Несамовита подія

На днях відбулася на польсько-совітськім пограничу крівава подія, яка кидає ярке світло на моральне здичіння, яке виплекалося на трійливім багні совітського режіму. Отсе дня 2. квітня їхав з Берліна до Москви член совітської торговельної місії в Берліні І. Апанасевич. Перед Барановичами, які лежать по польськім боці, Апанасевич висів із поїзду, щоби відвідати свого брата у Колпивичах, звідки він сам походить. Там одержав він від одного з селян *два листи з жалібними обгортками*. Апанасевич думав, що ці листи є *ознакою плянованого замаху на його життя*. Проте зголосився він на станиці залізничої поліції в Барановичах і зажадав охорони для себе. Комендант поліції повідомив про це слідчий уряд у Барановичах, зновже-ж Апанасевич *надав телеграму до Рикова, до Москви*, в якій повідомив, що йому грозить небезпека і тому він просить про дальші інструкції. Староста барановецького повіту запропонував Апанасевичеві, щоби він заночував у готелі під охороною поліції, він однак відмовив цьому та заявив, що хоче переночувати на станиці поліції. Це й сталося.

На другий день над раном на двірець в Барановичах прибули: референт безпеченства Кухаровскі і повітовий лікар. Лікар по короткій розмові з Апанасевичем перейшов до иншої кімнати, а в кімнаті, де находився Апанасевич, зістав він, його дружина, референт Кухаровскі і дижурний поліціянт. Коли Кухаровскі підійшов до телефону та взяв до рук телефонну трубку, *Апанасевич добув револьвер та стрілив до референта безпеченства* при старостві в Барановичах Кухаров-

Духа Святого. В Ісусі Христі ні обрізання нічого не може, ні не обрізання, а віра любовю кріпка — закінчив Павло.

По Павлі виступив Петро.

— Мужі брати — говорив він — ви знаєте, що з давних літ Бог між вами мене вибрав, щоб із моїх уст погани чули слово благовістя й увірували. І Бог, що знає серця, свідкував їм, давши їм Духа святого, як і нам і не розріжнив нічого між нами й ними, вірою очистивши серця їх. Тепер же чого спокушуете Бога, щоб наложив ярмо на шию ученикам, що важке було й батькам нашим і нам важке? Ні, віруємо, що благодатю Господа Ісуса Христа спасаємося ми й вони...

Як скінчив Петро мовчала вся громада. Тоді Павло став знов говорити. Оповідав про ознаки та чудеса, що зробив Господь Бог через нього та Варнаву між поганами. Варнава потверджував Павлові слова і слухали їх усі з зацікавленням.

Як умовкли вони, озвався Яків:

— Мужі брати, вислухайте мене! Петро оповів, як Бог уперше зглянувся, щоби з поган прийняти людей в імя своє. Із цим сходяться пророчі слова, бож написано єсть: „По тому знову вернуся та збудую Давидів намет, що впав і руїни його збудую знов і поставлю його, щоб остальні з людей шукали Господа й усі народи, що на них призвано імення моє, говорить Господь, що робить це все. Відомі від віку Богові всі діла Його". Тож думаю, що не треба докучати цим, що від поган навернулися до Бога. Написати їм тільки, нехай здержуються від ідольських гидот та блуду та крівавих жертв...

Тепер уже всі зібрані були цеї думки, що не треба силувати християн, що із поган виповнювати приписи Мойсеєвого закона.

Тоді виступив ще раз Павло й каже:

— Мужі брати, радість наповняє серце моє, що Дух Святий осяяв нас усіх згідною думкою. Тішуся, радію, що єдність між нами тут у освяченому Господом городі, бо єдности треба нам перше всего, щоб діло наше мало благословенство Боже та росло й кріпло. Я з Варнавою й із усіми цими, що прийшли з нами, верну в Антіохію й оповіщу про рішення. Однак може найдуться такі, що скажуть: „А відкіля ми знаємо, що так рішив собор апостолів у Єрусалимі. Тому раджу й прошу написати письмо від собору до антіохійської громади та ще й свідків нових додати нам.

На це каже Петро:

— Розумна думка Павла! Зробімо так, брати, як він радить.

— Добре — кажуть усі — хай буде так.

І стали нараджуватися, кого вибрати, щоб пішли з Павлом і Варнавою в Антіохію. І вибрали: Юду, званого Варнавою та Силу, що були проводирами у християнській громаді.

А потім узялися укладати збірне послання, щоб його передати Павлові й Варнаві для антіохійської християнської громади.

Написали так:

— Апостоли й старші та брати — братам із поган, що в Антіохії, Сирії й Киликії, радуйтеся.

Чули ми, що деякі, вийшовши з між нас, потрівожили вас словами й захитали душі ваші, говорячи, щоби ви обрізувалися та зберігали Мойсеїв закон, чого ми їм не наказували. Тому зволили ми, що зібралися однодушно, післати до вас вибраних мужів із любими нашими Варнавою та Павлом, людьми, що душі свої віддали за імення Господа нашого Ісуса Христа. Післали ми отсе Юду та Силу, що й самі розкажуть про це словом. Бо зволилося Святому Духові й нам, не накладати на вас більше ніяких тягарів, крім цього конечного: щоб ви поздержувалися від жертв ідолам, та крови, та давленого й блуду. Коли від цього оберігатимете себе, добре робитимете. Прощавайте!"

І передали написане письмо до рук Павлові й Варнаві.

Поклонилися ще Павло з Варнавою святим місцям у Єрусалимі та враз із Юдою та Силою пустилися з поворотом в Антіохію. (Далі буде.)

——o——

ского, який говорив через телефон. Зараз потім Апанасевич *стрілив два рази до поліціянта* Желязковского, який находився в цій самій кімнаті. Вкінці з метою самогубства *стрілив до себе та ранив себе легко в голову.* Наслідком цеї стрілянини було це, що *Желязковскі помер до вечера, а Кухаровского та Апанасевича перевезено до шпиталя.*

На вістку про цю подію прибув до Баранович прокуратор окружного суду в Новгородку, начальник відділу безпеченства воєвідства й инші урядовці. В звязку з кровавою подією в Барановичах, виїхав туди теж радянський консуль у Варшаві Шахов.

Апанасевич брав діяльну участь у большевицькій революції. Якийсь час був членом крівавої чрезвичайки, а опісля став урядовцем при совітській торговельній місії в Берліні.

По крівавій різні, яку справив у Барановичах, перевезено його до шпиталя, де крім легкої рани, яку завдав сам собі, дізнав удару серця й помер.

Що спонукало його до сего страшного вчинку? На смертній постелі зізнав, що здавна задумував убити якогось визначнійшого представника „буржуйського ладу".

Зноваж часописи пишуть, що Апанасевич за якісь „здєлки" попав у неласку большевицької влади, тому дістав приказ вертати до Москви. І додумуються, що різнею невинних людий у Барановичах хотів вислужити собі помилування у своїх панів.

Та не виключена річ, що спомини крівавого урядовання Апанасевича в чрезвичайці та грижа совісти ізза згладження ним зі світа в тому часі невинних жертв та може й жах, що його стріне тепер така сама доля — привели його до божевілля, в якому довершив отсей страшний учинок.

—o—

Протирелігійна пропаганда більшовиків

Страшна пошесть.

Комуністи скрізь поборюють релігію, що її впрочім справедливо, вважають найбільшим ворогом своеї діявольської роботи. Та не всюди однак борються явно, не всюди зачинають від переслідувань, бож не скрізь мають владу тай силу в своїх руках. Однак скрізь стараються затрояти духа народу й так знищити суспільність.

Святійший Отець Пій XI., говорячи про більшовицькі науки, сказав виразно: „Ввіходять вони в кров держави й народу й покінчиться цим, що їх затроять зівсім".

Так, затроять! І багато вже цеї отруї в душі нашого громадянства.

Комунізм виповів війну Богу, бореться з Божим імям, виганяє Христа з держав, народів і вселюдного виховання, нищить родинні звязки, ширить розпусту обичаїв, насилує особисту волю, вільних громадян перемінює в рабів, а нарід, робітника й усю країну обідняє.

А ці, що кермують у комуністичному ладі, наказують безоглядну віру в себе й самих себе ставлять на місце повалених Божих престолів.

А як у часах пошестей трійливі зрадники перше всего гніздяться там, де організми вже ослаблені недугою, так і струя комунізму шириться передусім там, де моральні недуги розвиваються в душі народу.

Ці моральні й духові недуги ширять ці всі, що в законодатних палатах й поза ними поборювали й поборюють релігію й Церкву, що відступницькими релігійними струями, ріжними сектами, ширять розклад духа, релігійну єдність у вірних нищать. Сприяє також ширенню цеї пошести всяка деморалізація, кожний занепад здорового почуття закона, справедливости й обовязку, кожне ослаблення родини, всяке нищення здорових моральних осередків і кожне підпомагання злих і нездорових.

Що нам робити?

В цій книжочці вияснили ми, що таке релігія й показали, якими способами стараються поборювати цей союз Бога з людьми.

Твердять більшовики в свойому богохульному катехізмі: „Коли перемагає комунізм, релігія гине!

Та це пуста перехвалка! Релігія не згине ніколи. Може комунізм причинитися до винищення віри в багатьох одиниць, та не в силі вирвати її з серця народу, з серця людства.

Тільки, що ослаблення релігійного духа веде за собою загибіль народу й тому треба нам боротися, треба все, що в наших силах, зробити, щоб більшовицька пошесть, зараза більшовицька не знищила нашого народу.

Тож усі до боротьби з більшевиками! Геть комунізм ворог Бога й народу нашого.

Тільки сильна віра в Бога, тільки привязання до католицької Церкви дасть нам силу, дасть нам змогу здобути кращу долю нашому народові.

Стара наша приповідка каже: „Без Бога, ані до порога"! й воно правда.

Всі наші невдачі в останніх часах були головно тому, що наші люде в значній мірі збайдужніли були для Бога й релігії, а то й виреклися.

Все і всюди памятаймо це й не даймо нашому народу на жир безбожникам більшовикам і їх прислужникам.

—o—

Голос маршалка Пілсудского про сойм

Варшавські часописи помістили заяву маршала Пілсудского про відношення сойму до уряду, з нагоди перелому, який запанував у ньому. В заяві тій у дуже досадний спосіб змальовує маршал поведінку сойму супроти уряду. Пятнує непослідовність ріжних соймових ґруп, які в часі бюджетової дискусії остро виступали проти бюджету, а вкінці таки не відкинули, але ухвалили його. Деяким послам закидає поіменно крайну глупоту, а деяким підкупство, стверджуючи, що були в соймі випадки, де голос посла можна було купити за 50 золотих! Дальше маршалок пятнує те, що сойм поважився поставити перед Трибунал Стану міністра скарбу Чеховича, за якого урядування державний скарб щойно перший раз виказав надвишку, а не дефіцит, який був за всіх попередних міністрів.

Отся заява маршала Пілсудского викликала в цілій Польщі велике враження.

Деякі польські часописи додумуються, що тепер сам маршалок Пілсудский прийме уряд премієра й добере собі уряд такий, який сильною рукою розрахується зі соймом. Инші часописи, пр. вшехпольські, що не є за урядом, стараються уробити публичну думку проти маршалка Пілсудського.

Нема сумніву, що остання публична заява маршалка Пілсудского, се виразний показчик, в котрий бік повернеться тактика нового уряду.

—o—

Непрошені оборонці

(—) Читачі „Правди" знають уже, як то упіпи з „Ради" воюють брехнею, кілька разів приловили ми вже їх на брехні. Та шо їм! „Брехати не ціпом махати" — кажуть собі — „кидай болотом, усе до когось трохи прилипне". То брехала „Рада" на нас, а тепер за нею стала піддзявкувати й „Праця", її прихвостень. Чи воно не наганяйли жидівсько-більшовицькх червоних царів (може й на хапатні в більшовицькому консуляті ві Львові) сказали їм: „Дурно хліб їсьте! За мало гавкаєте на українські католицькі часописи!" Тоді видавці до редактора „Праці": „Рада" вже писала, а тепер ви в „Праці" вшкварте щось!"

І сів редактор „Праці" до столика, мац пером у каламар тай став писати.

І вшкварив вам таку статтю, що аж гей, ще й наголовок дав: „Три царі!"

Думавби хто, буде вихвалювати, як звичайно, червоних царів із Москви. Та на цей раз якось ні! Відразу вчепився дописувача „Правди" старенького й заслуженого громадянина, одного з найстарших членів „Просвіти" п. Онуфрія Юрковського з Мушкатівки п. Борщів. І то як ось послухайте!

Пише буцім то „Правда" тай інші немилі упіпам часописи самі „укладають дописи й листи часто підписувані анонімами (!), а все стараються ці редакції подати ці дописи, чи листи в такій формі, щоби мали усі правдоподібности малокультурности й малограмотности, маючи представити вірність дописи селянина чи робітника".

Потім пише далі й буцім то плаче, що „жаль направду робиться нашому селянинови чи робітникови, що його назвисько використовується до так підлої роботи".

А тепер послухайте, яку ціль мав п. Юрковський, як писав свій допис: „Гидка демаґоґія, звичайна корчемна лайка клясового чи партійного руху, очорнування свідомих одиниць чи гуртів — а з другої ярмарочне захвалювання УНДА, УХО, рабського послуху для власть імущих і реклямування, аж до безстидности т. зв. доброї преси",

А дальше буцім то бере в оборону перед п. Юрковським та перед „Правдою" наші села: „Скажім — пише „Праця" — візьме таку ґазету в руки чужинець, цікавлячись українським народом і українською справою, перечитає таку

„допись“, „лист“ чи „фейлєтон“, чи який інший фабрикат, підписаний нашим „селянином“, перечитає, то хочби був найщирішим прихильником украін. справи, подумає, щ ото таки правда, будьтоби польський хлоп, відбираючи землю українському несе йому культуру зі заходу й скаже, що ще далеко такому народови до самоозначення“. А на кінець буцімто плаче: „Ось таку медвежу прислугу робить нашому народови т. зв. „добра преса“, котра для простого ґешефту не завагається оплюгавлювати доброго імени нашого селянства“.

Ось такого набелендичив редактор „Праці“ та ще й підписав статтю видуманим назвищем Іван Ґоть.

Чи так воно, чи є на світі якийсь Іван Ґоть — не знаємо, може є, а може нема, та тільки по „висококультурному й висотограмотному“ способі писання здогадуємося, що статтю писав таки сам редактор „Праці“. За те правда, що п. Онуфрій Юрковський пише сам свої дописи й підписує своїм дійсним імям, а не прибраним. Хоч, колиб так було, то нішо злого. Так воно по часописах водиться. Нераз дописувач просить щоб не підписувати допису його дійсним імям тільки псевдонімом (не „анонімом“, бо „анонім“ це лист чи стаття без підпису — п. висококультурний і висотограмотний редактор „Праці“ повинен би це знати).

Коли порівняти цю „висококультурну й висотограмотну“ шкрябанину в „Праці“ з дописами п. Юрковського в „Правді“, то хоч старенький п. Юрковський не кінчив таких високих шкіл, як напевно п. редактор „Праці“, то таки в писанні п. Юрковського багато більше культурности. І якби чужинець, (розуміється не поклонник жидівсько-більшовицької Москви, а чесний і розумний та віруючий) прочитав його дописи то напевно сказав би: „Справді, не пропаде цей нарід, коли в ньому є селяни з такою вірою, з такою любовю до рідного народу та з такими здоровими поглядами“. А на вашу базгрянину здвигнувби хіба раменами й сказавби зі зчудуванням: „І це пише інтеліґент!“ Бо справді нема в дописах п. Юрковського ні лайок, ні простацтв (як у шкрябанині „Праці“), є тільки щира любов до св. Церкви та до свойого народу та бажання поправити його долю. В цій журбі за долю рідного народу й остерігає він перед лихими часописами й книжками, а заохочує до науки та до читання добрих книжок і часописів. Ця осторога редакторів „Ради“ й „Праці“ найбільше заболіла, бож свідомий і просвічений нарід не схоче читати їх захвалювань „раю на Україні“ під жидівсько-більшовицькими царями й царятами.

І вже щораз більше освідомлюються села та знають, що не шумом та лайкою здобудуть кращу долю, тільки невсипущою працею на всіх ділянках народнього життя й відвертаються від непрошених опікунів-ревунів.

ДОПИСИ

СЕЛО ЧЕРКАВЩИНА (повіт Чортків). Жию на селі й приглядаюся людському життю. І бачу багато лихого. Перше й найважніше: не даємо дітям доброго виховання. Наш обовязок вчити дітей доброго, щоб шанували нашу старість. А як нас пошанують, то пошанують і свій нарід. Вчимо дітей тільки до фізичної праці, а для духа мало що. Та фізично й німина працює, а ми люде маємо душі й розум, то нам треба й духового корму та духової праці. І наш християнський обовязок виховувати діти по християнськи, а ми замість того тішимося нераз, як дитина, щойно зачне говорити, а вже чуєш від неї гидкі слова. Вже в наших часах чеснота й моральність дуже паде, що не вміємо себе шанувати й Бога та угодників Божих. Зайдеш у хату до нашого селянина, то побачиш, що він сів собі в хаті між образами в капелюсі, або в шапці, а й діти дивляться на батька тай собі так. Зайдеш до нього в хату тай сам не знаєш, як найтися, коли господар у хаті в капелюсі. У просвічених людей то шануються господарі хати, навіть і Жиди. Я мав нагоду бути в одного Жида на другім селі. Він був без капелюха, то й я вже мусів скинути, бо інакше він мав право сказати мені, що я не шаную його дому. А ми християни не пошануємо навіть угодників Божих, що дали життя за нас, щоби нам було краще. Як ми Богу, так Бог нам, яка віра, така й доля народу.

Є в нас читальня „Просвіти“ й кооператива. Читальню заложили в 1924 р. і я був з початку в контрольній комісії, в 1925 р. скарбником. Цього року я вносив, щоб передплатили „Місіонаря“ й „Нашого Приятеля“, то один багацький синок сказав, що то дурне й на 40 членів ніхто не голосував за моїм внесенням. В 1928 р. мав я нагоду з великою трудністю відкрити збори кооперативи, на які Повітовий Союз Кооператив у Чорткові прислав референта. Дуже важко було намовити людей, до кооперативи, та Богу дякувати показалося, що добре. Ми взяли сіварку й уже в половині сама себе виплатила й маємо надію, що до літа зівсім себе оплатить і ще візьмемо другу, а тепер із весною візьмемо сонду до рятування худоби. Наше село невеличке, має 80 хат. Я є зарібник. *Іван Сьвідерський.*

—о—

Господарські поради

Приготування засіву.

Жнива в повоєнних роках мало коли давали кращий вислід, як середний. Причини цього не трудно піднайти. Занедбання орного поля в воєнних і повоєнних роках, що вних давали землі замало погноїв, зівсім природно мусіло спричинити гірші врожаї. Тай, як хлібороб і хоче дати потрібних погноїв, то недостає грошей, бо саме в хліборобстві тепер найбільша посуха на капітал. Друга причина це те, що не боремося як слід із недугами ростин і вони мають змогу ширитися. Найкращий шлях до поборювання недуг ростин, це добре підготовити зерно до засіву. Щоб забезпечити збіже перед недугами, як сніть і плісни й ін. треба зерно, призначене на засів дати на дві годині в 0.25 процентовий розчин упсоліну. Цей розчин вбиває всі заразники, що держаться зовні зерна. Байцування упсоліном не тільки охороняє перед недугами збіжа, але й корисно впливає на ріст засівів і також на врожай. Тому й таке байцування навіть здорового зерна, призначеного під засів дуже корисне. Проби пороблені з байцуванням упсоліном, виказали, що врожай не тільки оплатив витрату на байцування, але понад це дав ще більший чи менший зиск.

—о—

Співанка Лейби Троцького

Щож мені на світі
Сироті ділати?
Копнув мене Сталін
З червоної хати!
А колись то, було,
Перед військом стану,
Бородою кивну,
Боком оком гляну —
Задріжить все військо
Мов листя осики...
Ой, був колись Лейба
Грізний і великий!
Та все те минуло —
Копнув мене Сталін,
А тепер питання:
Куди мені далі?
Прошуся до Німця,
Замикає браму,
Таксамо Анґлієць
І Француз таксамо!
Впустіть! Я не Троцький,
(Минулося щастя)
Я лиш Лейба Бронштайн —
Жидок вам придасться!
Повний ще наплечник,
Торба подорожна,
Ґешефти робити
З Лейбою ще можна.

Тото Долото.

Лев-хижак бавився з дитиною.

До одного місточка в Вестфалії, у Німеччині, заїхав перед кількома тижнями цирк з львами. Як звичайно по представленню, люди пішли оглядати стайні і клітки циркової менажерії. Одна нянька так уважно почала приглядатися одній „мудрій“ малпочці, що навіть не завважила як повірений її опіці трилітний хлопчина втік від неї та підійшов до клітки з великим львом.

Дитина, не маючи найменшого поняття про небезпеку, пробувала пролізти крізь ґрати й дістатися до середини клітки Але коли се не вдавалося, хлопчик зловив ручкою гриву льва і почав з цілої сили тормосити, бажаючи таким робом приневолити льва до забави. Лев дрімав. Ліниво отворив одно око і забурмотів нерадо. Побачивши однак замість нелюбого йому стражника з батогом, маленького хлопчину, він підніся зі свого леговища й присунувся до ґрати. Дитя, заохочене цею зичлівістю, зловило льва за ніздря й почало бавитися його вусами. Лев бавився, як домашна собака: виширкував свої білі зубиська, боронився делікатно своєю величезною лапою, — словом, удавав тільки свою злість.

Сю милу забаву перервали перестрашені доглядачі-стражники. Бо лев був знаний зі свойого великого хижацтва. Один з доглядачів пробував відсунути хлопчика від клітки, але тоді лев витягнув свої острі пазурі і притягнув хлопчика за убрання ще більше до клітки. Всі потратили зі страху голови, бо хижак-лев ні не думав пустити своєї жертви, з якою ще недавно так ввічливо бавився. Остаточно підступом удалося увільнити хлопця. До клітки вкинено порцію свіжого мяса, і лев побачивши, що надпрограмова порція мяса вартніша від забави, забрався до їджения.

—o—

На Соловецьких островах

Один латвійський часопис описує страшні картини з життя совітських вязнів на Соловецьких островах.

Тепер є там около 11 тисяч вязнів, людей переважно образованих, які попали туди за свої релігійні та політичні переконання. Серед них є 12 епископів, між ними один католицький о. Слоскан, а прочі православні.

Вязні терплять голод і холод. Їх поживою є чорний, сухий, часто сплісніли хліб, сушена гнила риба і вода. Живуть у малих, темних, вогких землянках. Вогкість і брак воздуха добивають нещасних вязнів. В одній землянці живе разом доколи 70 вязнів. З браку воздуха люде млиють і умирають. Мусять працювати в лісах. Хто не скінчить визначеної роботи в день, мусить працювати без поживи в ночі. Брак ліжок, одежі, брак найконечніших гиґієнічних уладжень, насікомі збільшують їх безмірні терпіння. Тому щодня вмирає по кілька осіб. Минулого року вмерло 3.214 осіб. Ось яка „рівність“ у совітськім раю.

Приєднуйте нових передплатників!

НОВИНКИ

Пожежа в Стрию. З Стрию вибухла пожежа у фабриці паркетів Гойнріха. Пожежа повстала в сушарні, де від сильно розігрітих рур печі загоріли дошки паркетові. Згоріло 3 вагони паркетів. Шкода виносить біля 6000 зл.

Трамваєва катастрофа. 3-го квітня ц. р. в Лодзі, о 5 год. рано на кінцевій стації Хойно, наїхав трамвай з цілим розгоном на другий віз, котрий вже стояв на стації. Моторовий на віддаль 60-ти метрів завважав небезпеку, одначе годі було задержати віз. З вози цілковито розбиті, оба моторові важко ранені, інші легко.

Менінґітіс у Львові. Занотовано тут кілька случаїв запалення мізкових опон. Санітарний відділ пригадує, що кождий випадок такого занедужання треба зголошувати в Відділі боротьби з заразливими недугами, пл. Місіонарська ч. 2.

Увязнено А. Винницьку, дочку гр.-кат. священика, студентку, під закидом, що то вона відограла ролю Бронфманівної, знаної з відомого нападу на листаря у Львові. Винницька заперечує всяку участь у тім нападі.

Царські клейноди. Преса доносить, що большевики рішили повиривати деякі царські клейноди вартости 10 міліонів рублів і продати за границю. В тій справі вже переговорюють зі спілкою голяндських ювилірів. Так „чистять“ вони музеї...

Монаші обіти бувшого премієра міністрів у Китаю Лю-Тсенґ-Тіянґа відбулися мин. місяця в бенедиктинськім монастирі Св. Андрія у Франції. Ця зворушлива церемонія відбулася надзвичайно торжественно підчас архієрейської Служби Божої, котру відправляв Еп. Неве. Новий монах бенедиктинець відбув дволітний новіціят і тепер зоветься О. Петром Целестином. Недавно ще, бо 23. листопада м. р. писав Лю-Тсенґ-Тіянґ в однім пекінськім журналі: Кождого дня щораз більше переймаюся життям Катол. Церкви, щораз ясніще, бачу божественну вартість її науки. Св. Вітцю я вповні відданий син і всі його поручення та вказівки є для мене обявом волі Ісуса Христа. Не можу висказати своїх почувань, коли усвідомлю собі, що Пій XI., котрий є заступником Христа, сказав ці слова: Христос любить Китайців.

Переслідування гр.-кат. Церкви в Греції. Атенський епископ звернувся в отвертім письмі до монс. Калявассі, завідателя греко-уніятської Церкви в Греції й европ. Турції, з домаганням, щоб він скинув духовну одіж. Того самого вимагає й від уніятських богословів. Недавно на внесок посла Еліяноса відмовлено уніятській церкві права шкільного навчання, бо мовляв, у греко-католицьких школах провадиться проти православну пропаґанду. Грецька преса називає ісповідання греко-уніятської віри — державною зрадою...

Збіжа. Пшениця лвірська 54·75—49·75, пшениця селянська 46·00—46·50, жито галицьке 33·25—34·00, ячмінь галицький броварняний 34·00—35.00, ячмінь на мливо 31·00—32 00, ячмінь пастівний 35·50—36·25, овес галицький 31·75—32·75, кукурудза румунська 35·50—36·50, бараболя промислова 4·75—5·00, фасоля біла 105·00 — 130 00, фасоля колірова 50·00—55·00, фасоля краса 65·00 75·00, горох пів-Вікторія 51·00—55·50, горох пільний 38·00 40·00, бобик 32·75—33·75, мішанка паст. в зерні 00·00—00·00, вика 44·00—46·00, сіно солодке краєве прасоване 18·00—20·00, солома прасована 8·00—9·00, гречка 4 ·80 42·80, льон 72·00 74·00, лубінь синій 22·50—23·00, ріпак озимий 75 00—77·00, мука пшен. 40% 73·00 73·00, 65% 70·00 71·00, мука жит. 65% 50 00—50·00, ґрисік кукурудз. 67·00—70·00, мука кукурудзяна 49·00—51·00, отруби житні 22·50—23·50, крупи гречані 68·00—70·00, пщоно 80·00—82·00, крупи ячмінні 48·25—50·75 пенцак 48·50—50·00, просо краєве 47·00—48·00, макухи льняні 47·00—48·00, конюшина краєва 160·00—180·00, мак синій 115·0 —125, мак сивий 90·00 100·00. Мішки ютові виробу Страдом Варта 1·68—1·72, мішки уживані добрі 1·38—1·42

Доляр 8·95—8·97.

—o—

До п. Юрка Любого
від редакції послання...

Пане Любий, що чувати?
Чом не пишете до нас?
Обіцяли ви писати,
Ждемо дармо довший час.

Чи перо вам вкрали з хати,
Чи чорнила в вас нема,
Або може, не дай Боже,
Заморозила зима?

Як замерзло вам чорнило,
Коло печі положіть,
Там розмерзне вам аж мило —
Ви пишіть, пишіть, пишіть...

—o—

ОГОЛОШЕННЯ

Відповідальний редактор Антін Лотоцький.

З друкарні Сп. „Діло“, Львів, Ринок 10.